

Vinkelrätt mot tvärraden går en rad med runor uppåt längs stenens mitt, vilken rad kanske utgjort foten av ett kors, varav annars intet spår är bevarat. På fotstycket A står 36 ett mycket tydligt **p**, på andra sidan fogen 37 ett tydligt **u**. 36—37 **pu** höra sannolikt till ordet [fa]**pu**[r], vars **r** är borta. 13 cm från spetsen av **u** ses 3 cm av toppen på 38, som troligen varit **s**, och 6 cm därifrån finnes 39 **i**, efter vilken 40 (**n**) måste förmodas.

Följande är alltså i behåll av inskriften:

A) bu⁵pi · B) ur¹⁰p — tu¹⁵sti · auk · tuki²⁰ pir b C) ii²⁵ A) e³⁰fta³⁵ purku³⁶t — b B) u³⁷ si³⁸ si³⁹

Första namnet 1—4 **bupi** motsvarar fsv. *Bodhi*, Lundgren. Det förefaller dock rimligare att 1—7 tillhöra samma namn, efter vilket [**auk**] följt. Måhända är den svårlästa r. 4 icke ristad utan den vidstående punkten gräns mellan namnets två leder och namnet **Boðurð*, en utveckling av den biform *Boðvarðr* till *Boðvarr*, som understundom förekommer i fornnorskan, se E. H. Lind, *Norsk-isl. dopnamn*, sp. 185.

8—12 hava säkerligen varit mansnamnet **tusti**.

Översättning: N. N. och Toste och Toke, bröderna, [läto resa denna sten] efter Torgöt,
sin fader.

71. Dala ägor, Ekeby sn, Göstrings hd.

Pl. XXIV. Fig. 1 (B. 879).

Litteratur: B. 879; L. 1189; W. 170; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 707; C. F. Norden-skjöld, *ÖFT.*, I, s. 77; *Reseber.* 1870, s. 39.

C. F. Nordenskjöld lämnar följande redogörelse för vad han förnummit rörande runstenen: »Den för *Dala* egor uppgifna runstenen har af alla, som hittills sökt den, ej kunnat återfinnas. Den sades vara nedlagd uti stenfoten till en på »Heden» bygd stuga, men kunde icke heller der upptäckas, när stugan för några år tillbaka blef nedrifven. Runstenen lär stått utmed forna gamla vägen.» Vidare omtalas, att en gravkista av sten med ett skelett anträffats vid en uppstående sten i närheten, men att runstenen hade något samband därmed, är ju icke ådagalagt.

För kännedomen om ristningen på den försvunna runstenen är alltså B. 879, som har överskriften »I Dalbys ägor», vår enda källa. Enligt där angivna mått har runstenen varit 1,78 m hög, 36 cm bred vid nedersta ristningen. Runorna hava varit långa, uti inskriftens början 21 cm, i mittraden 24 cm, de kortaste runorna 17 cm. Ämnet har säkerligen varit granit.

Inskriften utgöres enligt B. 879 av följande runor:

Huvudslingan: luki · rispi · stin · pansi · yftir · auno Mittraden: sin · brupur

10—111410 Östergötlands runinskrifter.

Om slingans raka gränslinie nedåt läses som runan **i**, erhålles uti inskriftens början **iluki**, vilket vore det ej ovanliga namnet *Illugi*. Det är emellertid mycket ovisst, om en sådan läsning åsyftats, då denna linie alls icke är jämlöpande med runorna utan krökt liksom vid de övriga radernas ända, där den icke skall läsas som runa. Av teckningen får man ovillkorligen det intrycket, att inskriftens första namn är **luki**. Lundgren, *Personnamn*, s. 171, sammanställer härmed ortnamnet *Locastum*, *Lukasta* Lockesta, Husby-Långhundra sn, Uppl.

Namnet *Auni* förekommer enligt Bugge (Lind, *Norsk-isl. dopnamn*, sp. 106) på Alstadstenen, Toten i Norge (900-talet), dock ej fullt säkert. Detta namn finnes här i ack. sing. **auno** *Ona*, vars nasalerade slutvokal även hos denna runsten antyder en viss ålderdomlighet, vilken för övrigt betygas genom ristningens utseende: de långa runorna och saknaden av ormhuvud och stjärt samt prep. **yftir**.

Översättning: Loki reste denna sten efter Öne, sin broder.

72. Hovs kyrka, Göstrings hd.

Litteratur: W. 157; C. F. Nordenskiöld, *ÖFT.* I, s. 74; *Reseberättelse* 1870, s. 31.

C. F. Nordenskiöld fann uti vapenhusets golv tre större runstensfragment av kalksten, det största alldeles avnött närmast ingången och endast med några slingornamenter, och det är detta, som med ovanstående nummer betecknas.

73. Hovs kyrka, Göstrings hd.

Pl. XXIV. Fig. 2.

Litteratur: W. 158; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 124 nämnd; *Reseber.* 1861, s. 117, teckning; C. F. Nordenskiöld, *ÖFT.* I, s. 75, teckning; 1870, s. 31, teckning pl. IV; teckning av L. F. Wiede i vitterh., hist.- och antikvitetsakad. saml.; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 5, teckn.

Runstenen är en åt ena sidan avsmalnande kalkhäll, som ligger som golvsten i vapenhuset. Längden är 76 cm, bredden i storändan 60 cm, i lilländan 50 cm. Slingans bredd är 9 cm.

Kalkhällen utgör lilländan av en runsten. Inskriftens början och slut har befunnit sig på storändan och saknas nu.

Det första ordet i behåll har varit **[ku]ml**, varav **ml** äro i behåll men 2 cm nedtill av **m** och 1,5 cm av **l** bortnötta. I **pesa** är staven på **p** borta nedom kännestreck, **e** har